

Sygn. akt V CNP 16/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi B. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty

Sądu Okręgowego w L. z dnia 3 października 2011 r. w sprawie z powództwa S. T.
przeciwko B. D.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 października 2014 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od pozwanej na rzecz powódki
kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części (art. 424⁵ §1 pkt 1 k.p.c.) oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ §1 pkt 5 k.p.c.). Przy czym spełnienie tego wymagania polega na przedstawieniu odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia za pomocą dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo wskazanie na brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia, niepoparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r., V CNP 33/13, nie publ.).

Złożona skarga nie spełnia wymogu wykazania niemożliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia za pomocą innych środków prawnych. Skarżąca powołuje się bowiem na okoliczność, że wniosła o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu do zaskarżonego nakazu zapłaty, a jej wniosek został oddalony. Zaskarżenie kwestionowanego orzeczenia było zatem możliwe; skarżąca podjęła nawet taką próbę, która jednak okazała się nieskuteczna. Należy podkreślić, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego „niemożliwość” wzruszenia zaskarżonego orzeczenia nie stanowi „niemożliwości” w sensie faktycznym, lecz w sensie prawnym i należy utożsamiać ją z szeroko rozumianą niedopuszczalnością środka zaskarżenia (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2012 r., II CNP 32/12, nie publ.).

Należy również zauważyć, że od wydania zaskarżonego nakazu zapłaty minął już dwuletni termin określony w art. 424⁶ §1 k.p.c.

W orzecznictwie podkreśla się, że wszystkie wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. elementy muszą być w piśmie wyraźnie zamieszczone, aby pismo takie można było uznać za skargę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w trybie wzywania do

uzupełnienia braków formalnych skargi i powoduje jej odrzucenie *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymogów ustawowych przewidzianych w art. 424⁵ §1 pkt 1 i 5 k.p.c. i orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).